

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Vita Spirituali, Eivsque Perfectione - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1611

De Quinque gradibus vitæ spiritualis, qui ad incipientes pertinent. Cap. ix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77833)

sa, cōcupiscētiā, quæ nos carnis illecebris inescabat.

Secundus gradus est, cū incipientes, non tantū grauiā peccata fugiūt, sed à leuibz quoque peccatis abhorrent. Quæ licet omnino in hac morte vitali, vitare non possint, cū scripta sit: Nemo mundus à sorde, neque infans, cuius est vnus diei vita super terram; possunt tamen quotidie minuire; possunt in dies leuiora facere, possunt nullam ex malitiā. & ex professo committere, possunt, quæ ignorantia, & infirmitate faciunt, statim cōfessione abluere, & amarum lachrymis deplorare. Istum autem gradum ille tenuit qui dicebat: Tribulationes cordis mei multiplicatæ sunt, de necessitatibus meis erue me.]Necessitates istæ (inquit Hugo) molestiæ, & tentationes sunt, quæ ex carne proueniunt, & omnino vitari non possunt.] Quas, vt euadamus nobis proclamā lum est. Leuui oculos meos in mōtes, vnde veniet auxilium mihi: Auxilium meum à Domino, qui fecit cœlū, & terram.] Nam manus Domini factoris cœli & terræ, est, quæ nos terrestres, id est, infirmos, in cœlestes cōuertet, & meditatio montiū, id est, vitæ sãctorū, sepe à leuidibus etiā peccatis abducat.

Tertius gradus est, omnium rerum externarum contemptio, & diuitiarum honorum, ac dignitatum derelictio: Cū scilicet quis hæc, vel affectu, & voluntate abiicit, illud Dauidis obseruans: Diuitiæ si affluant, nolite cor apponere,] vel si status ferat, actu & operatione derelinquit. Ad hunc autem gradum peruenerunt Apostoli, quando dicebant: Ecce nos reliquimus omnia, & sequuti sumus te, quid ergo erit nobis? Omnia namque reliquisse est, vniuersa temporalia, quæ extra nos sunt, non solum affectu, sed actu etiam abiicisse. Et, duabus aliis præsuppositis, ab isto gradu vniuersi religiosi debent vt tam religiosam incipere. Sapienter enim dixit Laurentius Iustinianus, quosdam spirituales gradus enumerans. Ascensionis huius initium est, vt derelinquas tua, quo quietius habites tecum. Tecum autem habitare voluit Deus, quatenus in te spiritualiter discas abnegare te ipsum. Hoc nēpe si peregeris, diligenter interioris pacis, atque virtutis illeceus dulcedine magni æstimabis crucē tollere, & ire post Christum.] In hoc autem gradu existēs canit. Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi, in domū Domini ibimus.] Videns, quod sibi ob hanc temporalium contempcionem cœlestis præmium promissum est. Nam ab hac sententia Dominus quemdam sermonem est exorditus. Beati pauperes spiritu quoniam ipsorum est regnum celorum.]

Quartus gradus est, castigatio corporis, sēsus cōhibitiō, vniuersorumq; carnaliū mortificatio vitiorum, Cuius meminit Paulus dicens: Castigo corpus meum, & in seruitutem redigo, ne fortē cū aliis prædicauerim, ipse reprobus efficiar.] Hunc autē gradū omnes illi possidēt, qui delicias, & voluptates deserentes, corpus suum discreta quadam, & rationi cōsona mortificatione castigant, & omnia vitia cordis sui magno mentis feruore extirpare contendunt. Isti profectō habitum gestant militū Christi, quæ afflictio corporis est, & aliquod indicium properatium in cœlū. Nam (vt inquit Basilius) vt optimus corporis habitus, & coloris bonitas, pugilē à cæteris distinguit, sic Christianum à cæteris macilentia corporis, pallorq; deflorescens, qui continentia veluti adiūctus est comes. Indicio est enim Christi mādatorum verē pugilē esse, qui in infirmitate corporis aduersarium suum in lucta prosternit, & quā potēs sit, in pietatis certaminibus declarat, cōueniētē verbis illius. Cū in infirmo, tunc potēs sum.] Istis se ita affligentibus, & sua corpora castigantibus, cōuenit lu-

mina in cœlum attollere, atque ita dicere. Ad te leuauit oculos meos, qui habitas in cœlis.] Dei enim contemplatio necessaria est, & cœlestium bonorum, quæ speramus cōsideratio, vt arctam penitentia viam alacriter arripiamus.

Quintus gradus est abnegatio proprii consilij, & propria conculeatio volūtatis: quam qui cū corporis, ac omnī vitiorū mortificatione, non fuerit cōfectatus, frustra bona externa contempserit, & vitam religiosam arripuit. Dedit enim Domino lutū auri, & argenti, & sterces diuitiarū, & gemmas iudicij, & volūtatis sibi retinuit. Dedit corpus suum, & postea quærendo delicia, & voluptates, iterum vsurpauit. Hæc est lepra cordis (inquit Bernardus) propria volūtatis, & proprium cōsilium. Lepra nimis pessima, eoq; perniciosior, quo magis interior. Quā Dominus nos vitare suo exemplo præcipit, dicens ad Patrem: Non meā voluntas, sed tua fiat.] Si enim Christus voluntatem bonam naturālē abiicit, vt meliōri spiritui se subiiceret, quantō magis debemus nos, vt Deo subditi simus, malas voluntates abnegare? His autē, qui propriū iudiciū, & voluntatem deponunt, sequens Psalmus optimē cōuenit. Nisi quia Dominus erat in nobis, dicat nunc Israel, nisi quia Dominus erat in nobis. Cū exurgerēt homines in nos, fortē viuos deglutissent nos.] Quoniam Dominus in corde eorum residens, potenter facit, ne ab hominibus, id est, a semetipsis, & à suis prauis voluntatibus deglutiantur, & aquis mærorū, quæ à propria volūtate manāt, absorbeantur. Hos tres postremos incipientiū gradus, sub nomine trium abrenuntiationū, Ioannes Cassianus elegatē expressit. Prima (inquit) est, qua corporaliter vniuersas diuitias mundi, facultatesq; contēnimus. Secunda, qua mores, ac vitia, affectusq; pristinos animi, carnisq; respiciunt. Tertia, qua nientem nostram de præsentibus vniuersis, ac vitiabilibus euocātes, futura tantūmodō cōtemplamur, & ea quæ sunt inuisibilia cōcupiscimus. Quæ tria, vt simul perficiantur, etiā Abrahæ legimus Dominū præcepisse, cū dixit: Exi de terra tua, & de cognatione tua, & de domo Patris tui.] Primū dixit: Exi de terra tua, id est, de facultatibus mundi huius, opibusq; terrenis. Secundo, de cognatione tua,] id est, de conuersatione & moribus, vitiisq; prioribus, quæ nobis à nostra natiuitate coherentia, velut affinitate quadā, & consanguinitate, cognata sunt. Tertio, de domo patris tui,] id est, de omni memoria mundi huius, quæ oculorū occurrit obtutibus. Sic ille. Nec immerito hæc cogitationum abiectio, mortificationi voluntatis & consilij aptata est, quoniam sine illa, nemo noxias cogitationes abiiciet, neque mentis tenebit puritatem. Ecce gradus incipientium, in quibus ascendendis satis habes, quod labores, & si nondum eos ascendisti, adhuc in paruulorum numero computaberis.

De quinque aliis gradibus proficientium in vita spirituali. CAPVT X.

SIC vt incipientes sunt, à malo recedunt, & vniuersa vitia cordis extirpāt, ita proficiētēs appellamus eos, qui in bono virtutis se exercent, & dona mentē exornātia, tū oratione, & gemitibus à Deo impetrāt, tū proprio labore diuinæ gratiæ subnixo, comparare nituntur. Postquam ergo religiosi viti infantiam vitæ spiritualis præterierunt, hoc proficientium stadium debent magna celeritate percurrere, quod in quinque gradus, aut ascensiones asserimus distributum.

Iob. 14. 4.
 Iuxta 70.

Psal. 24.
 17.

Hugo.

Psal. 120.
 1.

Psal. 61.
 11.

Matt. 19.
 27.

Iustin.

Psal. 121.
 1.

Matt. 5.
 3.

1. Cor. 9.
 27.

Basili. reg.
 17. ad finem.

2. Cor. 2.
 18.

Psa. 122.
 1.

Bern. ser.
 7. de resur.
 reit.

Luca 22.
 42.

Psa. 123.
 1.

Cassi. col.
 3. c. 6.

Gen. 12.
 1.